

ZWIJGEN IS GOUD

Ook verschenen van Mary Higgins Clark bij Xander Uitgevers

Tweelingzusje (2014)

Onder mijn huid (2014)

Tranen om mijn zusje (2014)

De moord op Assepoester (2014)

Te mooi om waar te zijn (2015)

Voor de ogen van een kind (2015)

De verdwenen bruid (2016)

De erfenis (2016)

De stiefvader (2017)

De schone slaapster (2017)

Op een mooie zomerdag (2018)

Helemaal alleen (2018)

Een tweede kans (2018)

Het verdwenen kind (2018)

Ik houd je in de gaten (2019)

Schone schijn (2019)

MARY HIGGINS CLARK

Zwijgen is goud

Uitgegeven door Xander Uitgevers
www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Kiss the Girls and Make Them Cry*

Oorspronkelijke uitgever: Pocket Books

Vertaling: Erica Disco

Omslagontwerp: zero-media.net, Munich

Omslagbeeld: vrouw en lucht: FinePic®, München

zee: © Radoslav Radev / Alamy Stock Foto (WoM2D3.jpg) RF

Belettering omslag: Mark Hesseling, Wageningen

Auteursfoto: Clark Marquee

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2019 by Nora Durkin Enterprises, Inc.

Copyright © 2021 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Haarlem

Eerste druk 2021

ISBN 978 94 0161 567 9 | NUR 332

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*In liefdevolle herinnering aan
John Conheaney,
mijn buitengewone echtgenoot*

Proloog

12 oktober

Gina Kane rekte zich uit in haar stoel aan het raam. Haar gebeden waren verhoord. De deuren van de jumbojet werden gesloten en het cabinepersoneel maakte alles klaar voor vertrek. De middelste van de drie stoelen aan haar kant was nog onbezet en zou dat ook blijven tijdens de zestien uur durende vlucht vanuit Hongkong naar JFK in New York City.

Daarnaast bofte ze met de passagier aan de andere kant van de lege stoel. Meteen nadat hij zijn riem had vastgemaakt, had hij twee slaappillen ingenomen. Zijn ogen waren al dicht en zouden dat de komende acht uur blijven. Dat was perfect. Ze had behoefte aan nadenken, niet aan een praatje.

Haar ouders waren meer dan een jaar bezig geweest deze reis te plannen en waren door het dolle heen toen ze haar belden om te zeggen dat ze de eerste aanbetaling hadden gedaan en dat het ‘nu echt ging gebeuren’. Ze hoorde haar moeder nog zeggen, zoals ze zo vaak zeiden, dat ze dit wilden doen voordat ze er te oud voor waren.

De gedachte dat die twee ooit oud zouden worden, was heel bevreemdend geweest. Haar ouders hielden van het buitenleven, ze maakten vaak tochten door de natuur, te voet en op de fiets. Maar tijdens een standaardcontrole had de arts van haar moeder ‘iets afwijkends’ gezien. Het bleek een inoperabele kwaadaardige tumor te zijn. Eerst was ze kerngezond, maar vier maanden later was ze er niet meer.

Na de uitvaart was haar vader over de reis begonnen. ‘Ik ga annuleren. Het is veel te deprimerend om alleen te gaan, samen met de andere stellen van de wandelclub.’

Gina's besluit had meteen vastgestaan. 'Nee, pap, je gaat gewoon. En je staat er niet alleen voor, want ik ga met je mee.' Tien dagen lang waren ze van gehucht naar gehucht getrokken in het bergachtige Nepal. Nadat hij met haar mee was gevlogen naar Hongkong, had hij de rechtstreekse vlucht naar Miami genomen.

Het was heel duidelijk geweest wat haar te doen stond. Haar vader had met volle teugen van de reis genoten, en zij ook. Ze had niet één keer spijt gehad van haar beslissing om met hem mee te gaan.

Maar waar was die besluitvaardigheid als het om Ted ging? Hij was echt een goeie kerel. Ze waren allebei tweeëndertig en hij was er absoluut zeker van dat hij samen met haar oud wilde worden. Hoewel hij het jammer had gevonden dat ze elkaar zo lang niet zouden zien, had hij haar aangemoedigd om met haar vader mee te gaan. 'Familie gaat voor.' Dat had hij ook al zo vaak tegen haar gezegd wanneer ze weer eens naar de feesten en partijen van zijn vele familieleden moesten.

Nu had ze alle tijd gehad om na te denken, maar wist ze nog steeds niet wat ze tegen hem moest zeggen. Hij had het recht te weten waar dit naartoe ging. Hoelang kon ze nog volhouden dat ze gewoon nog even tijd nodig had?

Zoals gewoonlijk leverden haar overpeinzingen niets op. Snakkend naar een beetje afleiding voerde ze op haar iPad het wachtwoord van haar e-mail in. Het scherm werd meteen gevuld met ongelezen berichten, vierennegentig in totaal. Ze rangschikte de mails op naam van de afzender. Geen reactie van CRyan. Verbaasd en teleurgesteld tikte ze op 'nieuw', voerde het adres in en begon te typen:

Hoi C, hopelijk heb je de mail ontvangen die ik je tien dagen geleden heb gestuurd. Ik wil graag meer horen over die 'verschrikkelijke ervaring'. Neem alsjeblieft zo snel mogelijk contact met me op. Met vriendelijke groet, Gina.

Voordat ze op ‘verzenden’ tikte, zette ze haar telefoonnummer er nog bij.

De enige andere mail die ze opende was van Ted. Daar zou vast wel in staan dat hij voor hen had gereserveerd in een restaurant. Om te praten. Met een mengeling van opluchting en teleurstelling las ze zijn bericht.

Hoi Gina,

Ik heb de dagen geteld tot ik je weer zou zien. Jammer genoeg moet ik nog even blijven tellen. Vanavond moet ik op reis, voor een speciaal project dat de bank me heeft toegewezen. Blijf minstens een week in LA. Kan je niet zeggen hoe jammer ik het vind.

Als ik weer terug ben, maak ik het goed met je. Beloofd. Ik bel je morgen.

Liefs,

Ted

Er werd omgeroepen dat ze toestemming hadden om op te stijgen en dat alle elektronische apparatuur uitgeschakeld diende te worden. Ze klapte de hoes van haar iPad dicht, gaapte en propte haar kussen tussen haar hoofd en het raampje.

Terwijl ze langzaam indommelde, bleef die mail van tien dagen geleden door haar hoofd spoken. Het bericht dat haar leven in gevaar zou brengen.

Deel I

1

Gina's appartement bevond zich op de hoek van 82nd Street en West End Avenue. Haar ouders hadden het haar gegeven toen ze na hun pensioen naar Florida verhuisden. Het was ruim, met twee slaapkamers en een redelijk grote keuken, tot grote jaloezie van haar vrienden, die veelal in piepkleine flatjes met één slaapkamer of in een studio woonden.

Nadat ze haar bagage in haar slaapkamer had gezet, keek ze op haar horloge. Half twaalf's avonds in New York, dus half negen's avonds in Californië. Dit leek haar een goed moment om Ted te bellen.

Na één keer overgaan nam hij al op. 'Hallo, lang niet gesproken!' Zijn stem klonk diep en liefdevol en gaf haar een warm gevoel van binnen. 'Je moest eens weten hoe erg ik je gemist heb.'

'Ik jou ook.'

'Ik baal echt als een stekker dat ik nu een week in LA vastzit.'

Na een paar minuten kletsen sloot hij af met: 'Je zult wel uitgeput zijn van die lange reis. Ik heb een heleboel besprekingen. Ik bel je wel als het weer wat rustiger is.'

'Afgesproken.'

'Ik hou van je.'

'Ik ook van jou.'

Nadat Gina had opgehangen, beseftte ze dat Teds onverwachte tripje naar Californië een vloek en een zegen in één was. Aan de ene kant wilde ze hem graag zien, aan de andere kant was het een opluchting dat ze nog niet hoefde te praten over dingen waar ze niet aan toe was.

Toen ze de volgende ochtend om half zes uit de douche stapte, keek ze ervan op hoe goed ze zich voelde. Ze had in het vliegtuig bijna

acht uur geslapen en na thuiskomst nog eens vier uur. Daardoor had ze helemaal geen last van de gevreesde jetlag die de meeste mensen na een lange vlucht van het westen naar het oosten ervoeren.

Ze kon niet wachten om weer aan het werk te gaan. Nadat ze aan Boston College een graad in de journalistiek had behaald, had ze tot haar grote vreugde een baan in de wacht gesleept als assistente bij een plaatselijke krant op Long Island. Door bezuinigingen had de krant kort daarvoor veel van hun ervaren journalisten moeten ontslaan. Binnen een jaar mocht ze zelf al stukken schrijven.

Haar artikelen over het bedrijfsleven en financiën waren opgevallen bij de uitgever van *Your Money*. Ze was bij de gedurfd start-up in dienst getreden en had in de zeven jaar daarna van elke minuut van haar werk genoten. Maar de afgenomen interesse voor de gedrukte media en de teruglopende advertentie-inkomsten hadden hun tol geëist. Drie jaar geleden was *Your Money* ter ziele gegaan, en sindsdien werkte ze als freelancer.

Hoewel ze het ergens prettig vond dat ze vrij was om achter de verhalen aan te gaan die haar interesseerden, miste ze het vaste inkomen en de zorgverzekering die het werken in loondienst met zich meebrachten. Ze mocht dan zelf kunnen kiezen waarover ze schreef, maar uiteindelijk moest ze haar artikel wel aan de man zien te brengen.

Empire Review was een geschenk uit de hemel geweest. Toen ze in Florida bij haar ouders op bezoek was, vertelden vrienden van hen aan Gina dat ze zo geschrokken waren van het ontgroeningsritueel dat hun achttienjarige kleinzoon had moeten ondergaan bij zijn studentenvereniging. Met een brandijzer waren er Griekse letters op de achterkant van zijn bovenbeen gebrand.

Klagen bij het bestuur van de universiteit had niets uitgehaald. Onder de oud-studenten bevonden zich grote geldschietters die dreigden hun bijdrage in te houden als er tegen de studentenverenigingen werd opgetreden.

Empire Review had meteen enthousiast gereageerd op haar eerste opzet voor een artikel. Ze hadden haar een flink voorschot gegeven, plus een ruime reis- en onkostenvergoeding. Het stuk had een schokgolf teweeggebracht. Er werd aandacht aan besteed in de landelijke actualiteitenprogramma's en zelfs in *60 Minutes*.

Met het artikel had ze zich behoorlijk in de kijker gespeeld als onderzoeksjournalist. Ze werd overladen met e-mails vol tips van klokkenluiders en mensen die beweerden op de hoogte te zijn van grote schandalen. Uit een aantal van die tips waren uiteindelijk artikelen voortgekomen en gepubliceerd. De truc zat 'm erin het onderscheid te maken tussen de echte aanknopingspunten en de mafketels, de misnoegde oud-werknemers en complotdenkers.

Gina wierp een blik op haar horloge. De volgende dag had ze een afspraak met de hoofdredacteur van het blad. Charles Maynard opende het gesprek standaard met: 'En, Gina, waar zullen we nu weer eens over schrijven?' Ze had nog iets meer dan vierentwintig uur om een goed antwoord te verzinnen.

Snel trok ze een spijkerbroek en een warme coltrui aan. Nadat ze zich had opgemaakt, bekeek ze zichzelf in haar kamerspiegel. Ze zag eruit als de oude foto's van haar moeder, die op Michigan State tot *homecoming queen* was verkozen. Ver uit elkaar staande ogen, eerder groen dan bruin, en klassieke gelaatstrekken. Door haar schouderlange kastanjebruine haar leek ze langer dan haar een meter zeventig.

Tevredengesteld door haar spiegelbeeld stopte ze een ingevroren bagel in de broodrooster en zette een kop koffie. Toen alles klaar was, nam ze haar bord en mok mee naar de tafel bij het raam in de woonkamer. Van daaruit had ze uitzicht op de ochtendzon die net boven de horizon uit kwam. Op dit tijdstip was ze zich er altijd sterk van bewust dat haar moeder niet meer leefde en voelde het alsof de tijd te snel voorbijraasde.

Aan de tafel, haar favoriete werkplek, klapte ze haar laptop open

en zag dat er zich een golf van ongelezen e-mails uitvouwde op het scherm.

Eerst keek ze naar de mails die waren binnengekomen sinds ze haar mail in het vliegtuig had gecheckt. Niets dringends. En belangrijker nog: niets van CRyan.

Daarna ging ze vluchtig door de berichten heen die de afgelopen anderhalve week waren binnengekomen, terwijl zij op een van de weinige plekken op aarde zonder wifi was geweest.

- Een bericht van een vrouw uit Atlanta die beweerde te kunnen bewijzen dat het gerecyclede rubber dat voor de tegels op schoolpleinen werd gebruikt kinderen ziek maakte.

- Een verzoek om volgende maand te spreken voor de ASJA, de American Society of Journalists and Authors.

- Een e-mail van een man die stelde in het bezit te zijn van het stuk van de schedel van president Kennedy dat na de autopsie verdwenen was.

Hoewel ze de inhoud uit haar hoofd kende, opende ze de mail weer die ze had ontvangen op de dag voordat ze op reis ging.

Hoi Gina, volgens mij hebben we nooit kennisgemaakt toen we op Boston College zaten. We schelen een paar jaar met elkaar. Meteen na mijn afstuderen ben ik bij REL News gaan werken. Daar heb ik een verschrikkelijke ervaring gehad met een van mijn bazen. (En ik was niet de enige.) Nu zijn ze bang dat ik uit de school ga klappen. Ze hebben me een schikkingsvoorstel gedaan. Meer wil ik er niet over kwijt via de mail. Kunnen we een keer afspreken?

Toen Gina de naam CRyan in de e-mail had zien staan, had ze geprobeerd erachter te komen waarom die naam haar zo bekend voorkwam. Had er een Courtney Ryan bij haar op de universiteit gezeten?

Ze las de mail nog twee keer door om te kijken of ze iets over het hoofd had gezien. REL News was een succesvol mediabedrijf. Het hoofdkantoor lag op de hoek van 55th Street en Avenue of the Americas, of Sixth Avenue, zoals de meeste New Yorkers de straat nog steeds noemden. In twintig jaar tijd was het bedrijf uitgegroeid van een groepje kabeltelevisiezenders tot een nationaal machtsblok. De kijkcijfers waren hoger dan die van CNN en kwamen steeds dichterbij de buurt van de marktleider, Fox. Het onofficiële motto was 'REaL News, geen *fake news*'.

Het eerste wat er bij haar was opgekomen was seksuele intimidatie, maar ze had zichzelf snel tot de orde geroepen. Ze wist niet eens of CRYAN een man of een vrouw was. Als verslaggever mocht ze niet op de zaken vooruitlopen en moest ze bij de feiten blijven. Er was maar één manier om daarachter te komen. Ze keek weer naar de reactie die ze had verstuurd.

Hallo meneer/mevrouw Ryan, ik wil u graag spreken over die 'verschrikkelijke ervaring' waarover u het had. De komende tijd ben ik het land uit en heb ik geen toegang tot mijn e-mail, maar op 13 oktober ben ik weer terug. Zoals u waarschijnlijk wel weet, woon en werk ik in New York City. Waar woont u? Ik hoor graag van u. Met vriendelijke groet, Gina.

Het kostte haar moeite zich op de andere e-mails te concentreren. Ze had echt op meer gehoopt en haar gedachten dwaalden weer af naar de bespreking bij het blad, morgen.

Misschien heeft ze een bericht ingesproken, dacht ze optimistisch. Haar mobiele telefoon was al bijna leeg toen ze in het vliegtuig stapte. Tegen de tijd dat ze in New York was geland, had hij de geest gegeven. In haar laatste mail naar CRYAN had ze haar nummer erbij geschreven.

Snel liep ze haar slaapkamer in, haalde de telefoon van de lader

en ging ermee naar de keuken. Er waren meerdere berichten ingesproken, maar niet van onbekende nummers.

Het eerste was van haar beste vriendin Lisa. ‘Hoi meisje, welkom thuis. Ik wil alles horen over je reis. Hopelijk gaat ons etentje vanavond nog door. We gaan naar een bedenkelijk restaurant in de Village, het Bird’s Nest. Ik werk aan een geweldige nieuwe zaak. Mijn cliënt is uitgegleden over een paar ijsblokjes die de bartender liet vallen toen hij martini’s stond te shaken. Haar been is op drie plaatsen gebroken. Ik wil daar zelf eens een kijkje nemen.’

Grinnikend hoorde Gina het aan. Uit eten gaan met Lisa was altijd lachen.

De andere berichten waren verkooppraatjes, die ze meteen verwijderde.